Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

1. Aarg. Nr. 12. Den 1. September 1852. Priis: 8 ß pr. Expl.

En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 167).

O! Du blinde, haardnakkede og haardhjertede Slægt, som løber om med Bibelen iblandt alle Folk; vil hele Nationer være saa blinde, at opfylde denne Propheti, og ikke vide det førend det bringer Fordærvelse over deres egne Hoveder? Hvorfor denne store Blindhed? Ak! det er fordi falske Lærere fortæller dem, at Bibelen maa forstaaes aandeligen. Andre paastaaer, at disse Prophetier kan ikke blive forstaaet førend de bliver fuldkommen opfyldte. Dersom dette var Tilfældet, kunde vi aldrig undflye de deri forud forkyndte Domme, men maatte vedblive at være Mørkets Børn, indtil de uforvarendes kom over os og feiede os bort af Jorden. Ville det paa den Tid være Trøst at skue tilbage og see dem opfyldte? Men, velsignet være Gud, som ved Daniels Mund har sagt os, at mange skulle løbe til, og Kundskab skal blive mangfoldig, og at de Vise skulle forstaae det, men ingen af de Ugudelige skulle forstaae det. (Dan. 12). Og nu tillad mig at spørge, hvo er mere ugudelige, end de egensindige, blinde Veiledere, som fortæller os, at vi kan ikke forstaae Skriften?

Zacharias har i sit 14de Capitel fortalt os meget betræffende det store Slag, og de Nationers Nederlag, som fegter imod Jerusalem; og han har sagt det i rene Ord, at Herren skal komme lige paa den bestemte Tid og ødelægge denne Hær; ja i Sandhed, medens de er i Færd med at tage Jerusalem, og har allerede havt god Lykke med at indtage Halvdelen af Staden, plyndret deres Huse og skjændet deres Qvinder. Da see, deres længe forventede Messias skal pludselig tilsynelade sig og staae paa Oliebjerget, lige for Jerusalem, mod Østen, at stride imod disse Nationer og befrie Jøderne. Zacharias siger (14, 4), at Oliebjerget skal revne midt ad fra Østen og til Vesten, og den ene Halvdeel skal vige mod Norden og den anden mod Sønden, og pludselig dannes en meget stor Dal, til hvilken Jøderne skal fly for Beskyttelse mod deres Fiender, ligesom de flyede for Jordskjælvet i de Dage, da Ussias var Konge i Juda; indtil Herren kommer og alle de Hellige med ham. Da vil Jøderne see den længe forventede Messias komme i Kraft til deres Frelse, som de altid har forventet. Han vil ødelægge deres Fiender og frelse dem just i den yderste Bestyrtelse, naar de er færdig at blive opslugt af deres Fiender. Men stor vil deres Forbauselse være, naar de skal falde ned for Fødderne af deres Befrier, og erkjende ham for deres Messias, idet de opdage Saarene, der engang bleve gjorte i hans Hænder, Fødder og Side, og, ved at adspørge, gjenkjende Jesus af Nazareth, Jødernes Konge, den Mand, som saalænge har været forkastet. Vel sagde Propheten (12, 12): De skal sørge

og hyle enhver Slægt for sig selv og deres Hustruer for sig selv. Men Himlen være Tak, der vil være en Ende paa deres Bedrøvelse; thi han vil tilgive dem deres Overtrædelser, og rense dem fra al Ureenhed. Jerusalem skal være en hellig Stad fra den Tid af; og al Landet skal blive forandret til en Slette fra Geba til Rimmon, og skal blive ophøiet og beboet paa sit Sted, og Mennesker skal boe der, og der skal ikke mere komme Fordærvelse over Jerusalem; "og i de samme Dage skal der være een Herre, og hans Navn eet, og Herren skal være Konge over al Jorden." (14, 9).

Johannes i hans 11te Cap. af Aabenbaringen taler meget mere omstændeligt om denne Begivenhed. Han siger os, at efter at Staden og Templet ere igjen opbygget af Jøderne, vil Hedningene træde dem under Fødder i to og fyrretyve Maaneder, i hvilken Tid der vil være to Propheter, der uophørligen skal prophetere og giøre kraftige Mirakler. Og det synes, at Hedningenes Hær skal blive forhindret fra aldeles at ødelægge og forstyrre Staden, saa længe disse to Propheter vedblive at være iblandt dem. Men efter at de har anstrængt sig i tre og et halvt Aar, vil de tilsidst faae Magt til at omkomme disse to Propheter, og derefter skal de overløbe meget af Staden: og sende Gaver til hverandre, fordi at disse to Propheter ere døde, og imidlertid ikke tilstede deres døde Legemer at begraves, men lade dem ligge paa Jerusalems Gader i tre og en halv Dag, medens Hedningenes Hær, der vil bestaae af mangeslags Nationer og forskjellige Tungemaal, skal gaae som Røvere gjennem Jødernes Stad og see deres døde Legemer liggende paa Gaderne. Men efter tre og en halv Dags Forløb skal Guds Livsaande pludseligen komme i dem, og de vil blive opreiste og staae paa deres Fødder, og stor Frygt vil falde paa dem, der seer dem. Og da skal de høre en Røst fra Himlen, sigende: "Stiger hid op!" og de vil opstige til Himlen i en Sky, og deres Fiender skal see det. Efter at have beskrevet alle disse Ting, da kommer Rystelserne, som Propheten Ezechiel har forudsagt, og Oliebjergets Kløvelse, som Propheten Zacharias har talt om. Johannes siger: "Og i samme Stund skete et stort Jordskjelv og Tiendedelen af Staden faldt; og der blev ihjelslaaet i Jordskjelvet 7000 Personer." (Aab. 11. 13). Og een af de næste Scener, som følger efter, er Lyden af en stærk Røst sigende: "Denne Verdens Riger ere blevne vor Herres og hans Salvedes, og han skal regjere i al Evighed."

Nu, efter at have sluttet Beskrivelsen af disse store Begivenheder, omtalt af disse Propheter, vil jeg kun endnu bemærke, at der ikke er nogen Vanskelighed med at forstaae dem alle at være fuldkommen tydelige og bogstavelige i deres Opfyldelse.

Det være nok at sige, Jøderne samles hjem og gjenopbygger Jerusalem. Nationerne samler sig imod dem til Strid. Deres Armeer omringer Staden, og har meer eller mindre Magt over dem for tre og et halvt Aar. Et Par jødiske Propheter, ved deres kraftige Mirakler, holder dem fra aldeles at overvinde Jøderne; indtil de tilsidst selv bliver ihjelslagne, og Staden er for en stor Deel overladt til deres Fienders Barmhjertighed i tre og en halv Dag; de to Propheter opreises fra de Døde og opstiger til Himmelen. Messias kommer, ryster Jorden, ødelægger Hedningenes Hærskarer, frelser Jøderne, renser Jerusalem, afhugger al Ugudelighed af Jorden, opreiser de Hellige fra de Døde, bringer dem med sig, og begynder sin Regjering for et tusinde Aar, i hvilken Tid hans Aand vil være udgydt over alt Kjød; Mennesker og Dyr, Fugle og Slanger vil være fuldkommen uskyldige, og Fred, Kundskab og Guds Herlighed skal bedække Jorden, ligesom Vandet skjuler Havets Bund; og

Riget og Rigernes Storhed, som er under al Himlen, gives til det Folk, som er de Hellige af de høie Himle.

Under disse tusinde Aar vil Satan være bundet, og ikke have Magt at friste Menneskenes Børn. (Aab. 20). Og Jorden selv vil blive befriet fra Forbandelsen, som kom formedelst Syndefaldet. De ujævne Steder 'vil blive slette, de ufrugtbare Ørkener frugtbare; Bjergene jævnede, og Dalene ophøies, og Torne og Tidsler skal ikke mere blive fundne; men al Jorden skal vinde i Styrke og Overflødighed til de Guds Hellige. Men efter at de tusinde Aar ere tilende, vil Satan blive løst, og skal gaae ud og forføre Nationerne, som boe i Jordens fire Hjørner, og samle dem til Strid og føre dem op til Strid imod de Helliges Leir. Denne store og sidste Strid skal finde Sted imellem Gud og Satan om Overherredømmet paa Jorden. Satan og hans Hær skal blive overvunden. Og efter disse store Ting kommer Verdens Ende; de Ugudeliges Opstandelse og den sidste Dom. Og der skal blive en ny Jord og en ny Himmel, thi den forrige Jord og den forrige Himmel skulle forgaae, det er, de vil blive forandrede fra timelige til evige og gjorte passende til Ophold for Udødelige. Da kommer Jerusalem ned fra Gud udaf Himlen, havende været fornyet saavelsom Himlen og Jorden. For 'see,' sagde han, 'jeg gjør alle Ting nye.' Denne nye Stad paa den nye Jord, med den Herre Gud og Lammet midt i den, synes at være Menneskenes evige Opholdssted, saa at efter al vor Længsel efter et Sted udenfor Tid og Rum, som Digteren siger, kommer vi tilsidst til den rette Forstand, nemlig at Mennesket er beskikket til for evig at beboe denne selvsamme Planet, paa hvilken han først blev skabt; hvilken skal blive igjenløst, helliggjort, fornyet, renset og beredet som en evig Arv for Udødelighed og evigt Liv, med den hellige Stad til dens Hovedstad; Guds Throne i dens Midte, som Sædet for Overherredømmet; og vandet med en Strøm, klar som Krystal, kaldet Livsens Vand, udspringende fra Jehovas Throne, paa hver Side prydet med Træer af uforgængelig Skjønhed. "Velsignede ere de, som gjøre hans Befalinger, at de maae have Adgang til Livsens Træ, og indgaae gjennem Stadens Porte." Ved denne Tid begynder vi at forstaae Frelserens Ord: "Velsignet ere de Sagtmodige, thi de skal arve Jorden." (Matt. 5. 5). Ogsaa den Sang, som Johannes hørte i Himlen, hvilken sluttedes saaledes: "Vi skal regjere over Jorden." Læser, bliv ikke forfærdet; sæt Du skulde blive henrykket til Himlen, der at staae med de Igjenløste af enhver Nation, Slægt, Tungemaal og Folk, og forenes med dem i Sang; og til Din Forbauselse, al Himlen er fyldt med Glæde, medens de stemmer Udødelighedens Harper i frydefuld Forsmag paa en Dag, naar de skal regjere paa Jorden — en Planet nu under Satans Herredømme, et Opholdssted for Uselhed og Elendighed, fra hvilken Din glade Aand havde taget Flugten, og som Du formoder, et evigt Farvel. Du kunde maaskee blive forfærdet for et Øieblik, og spørge ved Dig selv, hvorfor har jeg aldrig hørt dette Thema synge iblandt Kirkerne paa Jorden? Vel, min Ven, Svaret vilde være, fordi Du levede i en Dag, da Folk ikke forstod Skriften.

Abraham vilde fortælle Dig, Du skulde have læst Guds Forjættelser til ham, 1 Mos. 17. 8, hvor Gud ikke alene lover Canaans Land til hans Sæd til en evig Besiddelse, men ogsaa til ham. Du skulde have læst Stephani Vidnesbyrd, Ap. Gr. 7. 5, ved hvilket Du vilde have lært, at Abraham aldrig havde arvet de forjættede Ting, men var endnu i Forventelse at blive opreist fra de Døde og blive bragt til at arve Canaans Land. Ja, siger Ezechiel, dersom Du havde læst det 37te Capitel af mine Prophetier, Du vilde have fundet en udtrykkelig Forjættelse, at Gud vilde aabne

at Israels Huses Grave, deres, som vare døde, og samle deres tørre Been tilsammen, hvert til sit eget Sted, og lade Sener og Kjød og Hud komme paa dem, og give sin Aand i dem, og de skal leve; og da, istedetfor at blive optaget til Himlen, de skal blive ført ind i Canaans Land, hvilket Herren gav dem, og de skal eie det. Men, endnu forbauset, kunde Du vende Dig til Job; og han, forundret over at finde een ubekjendt med en saa tydelig Gjenstand, vilde udbryde: Har Du aldrig læst mit 19de Cap., fra det 23de til det 27de Vers, hvor jeg siger: Gid mine Taler maatte nu blive skrevne! gid de kunde prentes i en Bog! sigende, at jeg vidste min Frelser levede og skulde staae paa Jorden i de sidste Dage, og at jeg skulde see ham af mit Kjød, jeg og ikke en anden; skjøndt Orme skulde fordærve dette Legeme? Endog David, Israels behagelige Sanger, vil erindre Dig om hans 37te Psalme, hvor han gjentagen siger, at de Sagtmodige skal arve Jorden evindeligen, efter at de Ugudelige ere udryddede. Og sidst af Alt, vilde Frelserens Røst behageligen lyde i Dine Øren, som han i Bjergprædikenen erklærer eftertrykkelig: „Velsignede ere de Sagtmodige, thi de skulle arve Jorden." Til disse Ting vilde Du svare, jeg har visseligen læst disse Steder, men mig har altid været lært at troe, at de ikke skulde forstaaes saaledes, og derfor har jeg aldrig forstaaet dem førend nu. Lad mig gaae og fortælle Folk, hvor forunderlig mine Øine ere blevne opladte siden jeg ankom i Himlen, kun ved at have hørt een kort Sang. Det er sandt, jeg har hørt meget af Himlens Herlighed beskrevet, medens jeg var paa Jorden, men tænkte aldrig paa deres Glæde i at forestille sig, at de vilde komme tilbage til Jorden. Frelseren siger: „De har Moses og Propheterne, dersom de ikke vil troe dem, saa troe de ikke heller, om ogsaa Een skulde opstaae fra de Døde." (Luc. 16. 30).

Vi vil nu vende tilbage til Gjenstanden for Messias's Komme og Indførelsen af disse herlige Dage, kaldet Millenniet, eller Hvilen for et tusinde Aar. Vi samler af Prophetiernes Mark, gjennem hvilken vi har passeret, følgende Kundskaber, først, at denne herlige Tid vil blive aabnet med Christi personlige Komme og alle de Helliges Opstandelse. For det Andet, at alle de Ugudelige vil blive udryddede af Jorden, ved store Ødelæggelser og Domme fra Gud og ved Ild, i hans Tilkommelse, saa at Jorden vil blive renset ved Ild fra sine ugudelige Indbyggere, ligesom den engang blev det ved Vand; og denne Gløding vil indslutte Præsterne saavelsom Folket, Alle, undtagen nogle Faa, skal blive opbrændte. Denne Opbrændelse tilfalder i Besynderlighed meest den faldne Kirke, mere end Hedningerne eller Jøderne, hvilke de nu søger at bringe til Omvendelse. Vee Eder, I Hedninger, som kalder Eder selv Herrens Folk, som har tilintetgjort Guds Lov ved Eders egne Traditioner; thi forgjæves kalder I Herre! Herre! og gjør ikke de Ting, som Jesus befaler; forgjæves tilbeder I ham lærende menneskelige Lærdomme og Befalinger. See, Herrens Sværd hænger over Eder, og uden I omvender Eder, det vil snart falde paa Eder; og det vil være taaleligere for Jøderne og Hedningerne i disse Dage, end for Eder. See, I smigre Eder med, at den herlige Dag, omtalt af Propheterne, vil blive aabnet ved Eders moderne Opfindelser og bekostelige Planer, hvilke gaaer ud paa den Opgave, at omvende Jøderne og Hedningerne til de forskjellige Secters Principer, som nu existerer iblandt Eder; og I forventer, naar det er gjort, at see et Millennium efter Eders egne Indbildninger. Men Jøderne og Hedningene vil aldrig blive omvendte som et Folk, til nogen anden Plan end den, som er beskrevet i Bibelen til Israels store Gjenoprettelse. Men I findes at arbeide under en brudt Pagt og modnes til Ilden saa stærkt som muligt. Men regn mig ikke

blandt Eders Fiender, fordi jeg fortæller Eder Sandheden; thi Gud er mit Vidne, at jeg elsker Eders Sjæle for meget til at holde nogen Sandhed tilbage fra Eder, hvor haard den end maa synes. At blive saaret af en Ven er bedre end at blive kysset af en Fiende. Nu, angaaende Tidernes Tegn, det Spørgsmaal mon ofte opstaae: Naar skal disse Ting skee, og hvad Tegn skal der blive, naar disse Ting skal skee? Mig er ofte gjort det Spørgsmaal, om det er nær forhaanden. Jeg vil derfor fortælle Eder Alt, hvoraf I selv kunde slutte Eder til, naar det er nær for Døren, og ikke behøve at være afhængig af andres Kundskab.

Betragter engang Ebletræet og alle Træerne. Naar de begynder at udskyde deres Blade, vide I selv, at Sommeren stunder til; og saa iligemaade naar I skal see store Jordskjælv, Dyrtid, Pestilentser og Plager af ethvert Slags; naar Havsbølgerne stige over deres Bredder, og alle Ting kommer i heftig Bevægelse, naar Nationerne belægges med Forvirring og Bestyrtelse; naar Menneskene mistrøstes ved Frygt for de Ting, der kommer over Jorden, naar Du seer Tegn i Himlen oventil og paa Jorden nedentil, Blod og Ild og Rogdamp, Solen omvendes til Mørke, og Maanen til Blod, og Stjernerne kastes fra deres Baner — naar Du seer Jøderne forsamles til Jerusalem og Armeer og Nationer forsamles imod dem til Strid, da maa Du vide med en fuldkommen Kundskab, at Frelserens Komme er nær for Døren. "Sandelig, sandelig, siger jeg Eder, denne Slægt skal ikke fargaae førend dette skeer altsammen." (Matt. 24. 32). Himlen og Jorden skal forgaae, men ikke et Ord skal slaae feil af alt det Herren har talet ved sine hellige Propheters og Apostlers Mund. Hvo som vil see til Prophetèrnes Ord, og til det Ord, som Jesus Christus har sagt om denne Gjenstand, vil blive overbeviist om, at alle Tegnene, om hvilke jeg har talt, ere tydelig udpegede, som Tegnene paa hans Komme. Men nagtet alle disse Ting ere nedskrevne, vil hans Komme alligevel overraske Verden uformodentlig, ligesom Syndfloden i Noæ Dage. Aarsagen er, de vil ikke forstaae Propheterne. De vil ikke fordrage sund Lærdom. Deres Øren er bortvendt fra Sandhed til Fabler formedelst falske Lærere og menneskelige Forskrifter; og hvad der er endnu værre, naar Gud sender Mænd med en ny og evig Pagt, og udruster dem med Frimodighed til at vidne om Sandheden, de vil blive behandlede ligesom Guds Tienere fordum ere blevne behandlede af de faldne Kirker; hver Kirke vil holde sig til sine egne Fordomme og vil forenes i dette: "Der er ingen Nødvendighed for disse nye Ting, den gode gamle Maade er den rigtige;" medens de paa samme Tid vandrer saa mange forskjellige Veie, som der er Secter, og ere ikkun enige i at forfølge og tale allehaande Ondt imod de Fiskere og Jægere, som Gud sender. Men Gud skee Tak, der er Individer i enhver Sect, som ydmygt søger efter Sandheden, og som vil forstaae Sandhedens Røst og blive indsamlet og plantet i den nye og evige Pagt; og de vil blive adopteret i Israels Familie, og vil blive samlet med dem, og være Deeltagere i den samme Forjættelses-Pagt. Ja, som Jeremias siger, i det 16de Capitel, "Hedningene skal komme til Dig fra Jordens Ender, og skal sige: „Vore Fædre eiede dog Falskhed, ja Forfængelighed, og det kunde intet gavne dem." Men som Jøderne oversaae hans første Komme, og ikke forstod Prophetierne, og fæstede deres hele Forhaabning paa hans herlige Komme i de sidste Dage, til at gjenoprette Israels Kongerige og hevne dem paa deres Fiender, og ved denne Misforstaaelse de blev afbrudte og adspredte; saa Hedningene vil oversee Prophetierne betræffende hans andet Komme, ved at blande dem med den sidste Dom, som ikke vil finde Sted førend

de tusinde Aar ere tilende. Og denne gruelige Misforstaaelse vil, istedetfor at afbryde og adsprede Hedningene, aldeles sønderstøde dem.

O! mine Brødre efter Kjødet, min Sjæl sørger over Eder; og havde jeg en Røst, som en Trompets, jeg vilde raabe: Vaagner op! Vaagner op! og vækkes af Eders Slummer; thi Tiden er fuldkommet, Eders Ødelæggelse er for Døren, „thi jeg har hørt fra Herren, den Herre Zebaoth, en fuld Fordærvelse, besluttet over den hele Jord." (Es. 28. 22). Bereder Eder at møde Eders Gud! Og atter, vaagner op, I af Israels Huus, og opløfter Eders Hoveder; thi Eders Forløsning er kommet nær, ja, reiser bort, gaaer ud herfra og samles hjem fra Eders lange Adspredelse; opbygger Eders Stæder; ja gaaer ud fra Nationerne fra den ene Ende af Himlen til den anden; men lad ikke Eders Flugt skee i Hast; thi Herren vil gaae foran Eder og Israels Gud skal være Eders Bagtrop. Og sluttelig vil jeg sige til Alle, baade Jøder og Hedninger: Omvender Eder, omvender Eder; thi Herrens store Dag er nær; thi dersom jeg, som er et Menneske, opløfter min Røst og kalder paa Eder til Omvendelse, og I hader mig, hvad vil I sige, naar Dagen kommer, da Tordnernes Røst skal høres til Jordens Ender, sigende for Alles Øren, som lever: „Omvender Eder og bereder Eder for Herrens store Dag!" Ja atter, naar Lynene skulle udgaae fra Østen indtil Vesten, og yttre deres Røst til Alle, som lever og bringe Ørene til at klinge, sigende disse Ord: Herrens store Dag er kommet! Og endnu mere: Herren skal yttre sin Røst udaf Himlen sigende: "Hører I Jordens Nationer de Ord, som Gud har talet til Eder: O, I Jordens Nationer, hvor gierne har jeg ikke villet samle Eder, ligerviis som en Høne sine Kyllinger under sine Vinger, men I have ikke villet." Jeg har ofte kaldet paa Eder ved mine Tjeneres Mund og ved Engles Sendelse, og ved min egen Røst, og ved Tordenens Røst, og ved Lynets Røst, og ved Hagels Røst, og ved Dyrtids Røst, og ved alle Slags Pestilentses Røst, og ved Basunens høie Røst, og ved Dommens Røst, og ved Barmhjertighedens Røst Eders hele Liv igjennem, og ved Herlighedens og Ærens Røst, og ved det evige Livs Rigdoms Røst; Jeg har villet frelse Eder med en evig Frelse i mit Rige, men I have ringeagtet mit Ord og mine Indbydelser. See, Dagen er kommet, min Harme er fuld, og min Vredes Kalk skulle I nu udtømme."

(Fortsættes).

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 164).

Saaledes var det med mig, jeg havde virkelig seet et Lys, og midt i det Lys to Personer, og de, eller Een af dem, talede virkelig til mig; og dog blev jeg hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde seet et Syn, og dog vidste jeg det var sandt; og medens de forfulgte mig og strede imod mig, og talede allehaande Ondt om mig uforskyldt, fordi jeg sagde det, følte jeg mig drevet til at sige i mit Hjerte: hvi forfølges jeg, fordi jeg fortæller Sandheden? Jeg har virkelig seet et Syn, og „hvo er jeg, at jeg kunde imodstaae Gud?" Eller hvi tænker Menneskene at faae mig til at negte, hvad jeg virkelig har seet? thi jeg havde seet et Syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunde ikke negte det, ei heller turde jeg gjøre det.

I det mindste vidste jeg, at dersom jeg gjorde det, vilde jeg forsynde mig imod Gud, og komme under Fordømmelse.

Jeg var nu tilfredsstillet i mit Sind, forsaavidt den secteriske Verden angik, at det ikke var min Pligt at føie mig til nogen af dem, men forblive som jeg var, indtil videre Underretning. Jeg havde fundet Jacobs Vidnesbyrd at være sandt, at et Menneske, der mangler Viisdom, kan bede af Gud, og faae og ikke blive bebreidet. Jeg vedblev i min almindelige Næringsvei indtil den 21de September 1823, og led al den Tid svær Forfølgelse af alle Classer, baade religiøse og ikke religiøse, fordi jeg vedblev at paastaae, at jeg havde seet et Syn.

I det Tidsrum fra jeg havde havt Synet til Aaret 1823, var det mig forbudet at forene mig med nogen af de fortiden existerende Religionssecter. Jeg var meget ung, og blev forfulgt af dem, der burde have været mine Venner, og behandlet mig venligt, og, hvis de havde tænkt, at jeg var bedraget, stræbt, paa en rigtig og kjerlig Maade, at vinde mig tilbage igjen. Saaledes udsat for allehaande Fristelser, og i alt Slags Selskab, blev jeg ofte forført af daarlige Vildfarelser, der viste Ungdommens Svaghed og Menneskets fordærvede Natur, hvilket jeg med Bedrøvelse maa sige, ledte mig i adskillige Fristelser, for at tilfredsstille mange Begjerligheder, til Forternelse for Guds Aasyn. Som Følge heraf følte jeg mig ofte fordømt af min Samvittighed for min Svaghed og Ufuldkommenhed; og om Aftenen paa ovennævnte 21de Septbr., efter at jeg havde begivet mig tilsengs, opløftede jeg mit Hjerte i Bøn og Paakaldelse til den almægtige Gud, om Tilgivelse for alle mine Synder og Daarligheder, samt at det maatte blive mig tilkjendegivet, hvorledes min Tilstand og Stilling var for ham; thi jeg havde fuld Tillid til at faae en guddommelig Aabenbarelse, eftersom jeg før havde havt een.

Medens jeg saaledes paakaldte Gud, saae jeg et Lys vise sig i Værelset, hvilket blev ved at forstærkes, indtil Værelset var lysere end om Middagen, da strax en Skikkelse viste sig ved min Seng, staaende i Luften; thi hans Fødder berørte ikke Gulvet. Han var iført en løs Kjortel, hvilken var overordentlig hvid. Det var en Hvidhed, der overgik alt Jordisk, jeg nogensinde havde seet; ei heller troer jeg, at noget Jordisk kunde gjøres saa overordentlig hvidt og skjønt. Hans Hænder vare nøgne, og ligeledes hans Arme, til lidt ovenfor Haandledet; og ligeledes vare hans Fødder og Been nøgne til lidt over Anklerne. Hans Hoved og Hals vare ogsaa bare. Jeg kunde see, at han havde ingen andre Klæder paa end denne Kjortel, da den var aaben, saa at jeg kunde see hans Bryst.

Ikke allene var hans Kjortel overordentlig hvid, men hans hele Person var langt skjønnere end man kan beskrive, og hans Aasyn i Sandhed som Lynet. Værelset var overordentlig lyst, men ikke saa meget klart, som umiddelbart omkring hans Person. Da jeg først saae paa ham, blev jeg bange, men Frygten forlod mig snart. Han kaldte mig ved Navn og sagde til mig, at han var et Sendebud, sendt fra Guds Ansigt til mig, og at hans Navn var Nephi. At Gud havde en Gjerning for mig at udrette, og at mit Navn skulde haves for Godt og Ondt iblandt alle Nationer, Stammer og Tungemaal. Han sagde, der var en Bog henlagt, hvilken var skreven paa Guldtavler, og gav Efterretning om de forrige Beboere af denne Verdensdeel, og hvorfra de kom. Han sagde ogsaa, at den indeholdt det evige Evangeliums Fylde, som det var givet af Frelseren til de gamle Indbyggere. Ligeledes, at der var tvende Stene gjemte tilligemed Tavlerne, hvilke Stene vare indfattede i Sølv, og udgjorde, hvad der kaldes Urim og Thummin, og de, der besadde og brugte disse Stene, vare de, saa kaldte Seere i gamle eller forrige Tider,

og at Gud havde beredet dem til Bogens Oversættelse.

Efter at have fortalt mig disse Ting, begyndte han at oplæse det gamle Testamentes Prophetier. Først læste han en Deel af Malachiæ 3die Cap., og han læste ogsaa det 4de eller sidste Cap. af samme Propheti, dog ikke ganske, som det læses i vore Bibler. Istedetfor at læse det første Vers, som det læses i vore Bøger, læste han det saaledes: „Thi see, Dagen kommer, som brænder som en Ovn, da skulle alle Hovmodige, og enhver, som gjør Ugudelighed, være som Halm, thi de, der kommer, skal opbrænde dem, siger den Herre Zebaoth, og skal hverken lade dem Rod eller Qvist;“ og det 5te Vers læste han saaledes „See, jeg vil aabenbare Eder Præstedømmet ved Elias Prophetens Haand, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer.“ Han læste ogsaa det næstfølgende Vers anderledes: „Og han skal plante de Forjættelser, som gaves Fædrene, i Børnenes Hjerter, og Børnenes Hjerter skulle omvendes til deres Fædre; at ikke al Jorden skal blive aldeles odelagt, naar han kommer.“

Derpaa læste han det ellevte Capitel af Esaias, og sagde, at det var ved at blive opfyldt. Han læste ogsaa det tredie Capitel af Apostlernes Gjerninger, 22de og 23de Vers, ganske som de staae i vort nye Testamente. Han sagde, at den Prophet var Christus, men Dagen var endnu ikke kommen, da det skal skee, at hver Sjæl, som ikke hører den Prophet, skal udryddes af Folket, men at den snart vilde komme.

Han læste ogsaa det andet Cap. af Joel fra det 28de til det sidste Vers. Han sagde ogsaa, at dette var ikke endnu opfyldt, men skulde snart blive opfyldt. Og han sagde endvidere, at Hedningenes Fylde skulde snart komme ind. Han læste mange andre Skriftsteder, og forklarede mange Ting, hvilket ei kan nævnes her. Og atter, han sagde mig, at naar jeg fik disse Tavler, om hvilke han havde talet (thi Tiden, da de skulde erholdes, var endnu ikke fuldkommet), da skulde jeg ikke vise noget Menneske dem, ei heller Brystpladen med de Urim og de Thummim, alene dem, jeg blev befalet at vise dem til; dersom jeg gjorde det, skulde jeg blive fordærvet. Medens han talede med mig om Tavlerne, blev Synet aabnet for mine Tanker, saa at jeg kunde see Stedet, hvor Tavlerne vare skjulte, og det saa klart og tydeligt, at jeg gienkjendte Stedet, da jeg kom til det.

Efter denne Underretning saae jeg, at Lyset i Værelset begyndte at samles omkring hans Person, som havde talet til mig, og det vedblev saaledes, indtil Værelset atter var mørkt, undtagen omkring ham, da jeg strax saae, ligesom en Gang aaben lige ind i Himlen, og han steg op indtil jeg ikke saae ham mere, og Værelset var atter saa, som før dette himmelske Lys kom ind.

(Fortsættes).

General-Conferenze den 12te August 1852.

Denne til General-Conferenzens Høitideligholdelse bestemte Dag, som de Hellige i Skandinavien med Længsel havde imødeseet, indtraf endelig, og da i den og efterfølgende Dage store og vigtige Ting ere foretagne til Guds Navns Udbredelse blandt Menneskene og til de Helliges fremtidige Vel og Tilvært i Skandinavien, ville vi her med Guds Naade give en lille Meddelelse om samme Dages Forhandlinger, at og de, som Nødvendigheden og Embedsforretninger havde ladet tilbage i fjerne Dele af Landet, kunne faae Kundskab om Conferenzens Foretagender og smage lidt

af den Velsignelse og sjælestyrkende Føde, Herren i sin Miskundhed lod udgyde igjennem sine ringe Tjenere. I Anledning af denne Conferenze var et stort Forsamlingslocale leiet paa „Enighedsværn" kort udenfor Kjøbenhavn, hvor denne Dag talrige indkomne Brødre og Søstre havde samlet sig. Klokken to kaldte Præsident J. E. Forsgren Forsamlingen til Orden, anviste Brødrene, hvoriblandt vare 2 af de Halvfjerdsindstyve, 2 Overpræster, 23 Ældste, 15 Præster, 5 Lærere, 3 Diaconer, deres Pladser, saa at enhver Grad af Præstedømmet havde sin Plads, og indledede med følgende Tale: „Elskelige Brødre og Søstre! Jeg føler i denne Dag stor Glæde over at see mig midt iblandt saamange af dem, som ere nummrede blandt de Helliges Tal her i Danmark. Jeg har havt en Reise fra Aalborg, og vil paa Grund af Reisens Anstrengelse, der har svækket mig lidt, ikke være istand til at tale meget i denne Dag, som vi efter Bestemmelse ere samlede paa til Conferenze; men jeg glæder mig over at see saa mange forsamlede, og vil nu paaminde mine Brødre at beholde den Plads, som er bleven dem anviist, at Alt maa skee efter den Orden, som er i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, saa at man kan see, hvem der ere Evangeliets Budbærere; thi det er mit inderligste Ønske at see, hvem der er arbeidende i denne Deel af Herrens Viingaard. — Vi ville nu begynde med at love Herren med Sang og Bøn, at vi kunne have Fred og Velsignelse over os. Amen."

Psalmen Nummer 11, „den Israels Gjenløser, som fryder vort Sind," blev nu afsjungen; hvorpaa Ældste Christiansen, Præsident over den aalborgske Conferenze, bøiede sig med hele Forsamlingen i hjertelig Bøn til vor himmelske Fader. En Psalme, 29, „Vi samles for Dit Aasyn her, o Gud, Dit Ord at høre," blev atter afsungen, og da Tonerne forstummede, reiste Præsidenten sig atter, hilsede Conferenzen og talede om Kirkens Fremgang; hvorledes den var begyndt liden som et Sennepskorn, men stedse var forøget og forøget, hvorledes Propheten Joseph Smith først havde virket med lidt, senere med mere og mere; ligesaa Brigham, de Tolv og Erastus Snow her i Danmark, saaledes at Kirken, som den 12te August 1850 blev stiftet her i Landet, idet 15 Personer, som havde annammet Vidnesbyrdet, bleve døbte, siden stadigen var bleven forøget med Medlemmer, og Evangeliet udspredt til de yderste Grændser af den nordlige Jordklode, saa at man maatte anerkjende Guds Haand ved nu at see saa mange forsamlede til Conferenzen. Han bevidnede igjen sin Glæde over at see saa mange af deres Tal, som havde paataget sig et saa vigtigt Kald, at udføre Guds Villie til sin Skabning i denne Tid, som han fordum havde forjættet gjennem sine Propheter, formanede dem til at være Redskaber i Guds Haand til at stifte Fred, forene Hjerter og udsprede Kundskab om Guds Anordninger til Menneskenes Frelse, og ønskede derpaa, at høre Brødrene tale om alt, hvad der var vederfaren dem paa deres Missioner, da det for ham var en stor Høitid at være samlet med dem Ansigt til Ansigt, for at tale om Kirkens Anliggender.

Tvende præsiderende Ældste, nemlig Christiansen og C. Larsen, holdt nu hver for sig en kort Tale, hvori de udviklede for Conferenzen Kirkens Tilstand i deres Conferenzer, Aalborg og Frederits; hvorledes Gud havde viist sin Haand til ved Umyndige at beskæmme denne Verdens Vise og Pharisæer, og havde velsignet Søskende, fordi de med Begiærlighed havde annammet Vidnesbyrdet, saa at nu Menigheder vare blevne organiserede paa forskjellige Steder, og mange vare blevne kaldede. Ældste Christiansen formanede tillige til ei alene at lytte til det skrevne Ord, men ogsaa til det levende, hvilket Gud talede til os gjennem sine Tjenere; vidnede at Søskende,

saafremt de gjorde deres Pligt i at opholde Præsident Forsgren og de andre Guds Tjenere og ville have aabne Hjerter, da ogsaa ligesom Søskende i aalborgske Conferenze ville blive velsignede og øse af den evige Kilde, Gud vilde lade rinde gjennem sine Tjenere.

Conferenzen hævedes derpaa til næste Dag Klokken 10 og sluttedes med Sang og Bøn.

Fredagen den 13de August.

Efter at Psalmen Nummer 13, „Led os frem, o Gud Jehova," var afsjungen, knælede Præsidenten og Forsamlingen og aabnede Conferenzen med Bøn. Herefter blev igjen en Psalme afsjungen, og da Taushed atter herskede over Forsamlingen fremstod Præsidenten, bevidnede sin Glæde atter at være forsamlet med Brødrene, følte sig noget styrket paa sin Helbred og ønskede nu, at de forskjellige Grenes Rapporter indleveredes til Secretairerne, (Rapporter indleveredes), erindrede Conferenzen om den Foranstaltning, som sidste Conferenze efter E. Snows Raad var bleven tagen, for om muligt af Regjeringen at erholde Beskyttelse mod de Voldsomheder og Excesser, som paa forskjellige Steder, Tid efter anden, vare blevne udøvede mod de Hellige, ønskede, at en Commitee nu ligeledes nedsattes for atter at indsende et nyt forøget Andragende til Rigsdagen, da det tidligere formedelst en forsildig Indlevering ikke var tagen i Betragtning; thi da havde de Hellige gjort deres Pligt, saavidt det stod til dem, og kunne da, saafremt Retfærdighed ikke erholdtes, frit anraabe Gud. Han foreslog derpaa tre Brødre til denne Commitee, nemlig Jensen, Christiansen og F. Dories, samt at have Andragendet indrykket saavel i „Skandinaviens Stjerne" som „Millennial Star," at Alle og Enhver kunne see vor Forurettelse. Forslaget blev assisteret og eenstemmig vedtaget. Præsidenten opfordrede nu Brødrene af Præstedømmet, som Repræsentanter for Folket i de forskjellige Egne, til at tale om deres Missioner, og hvad de trængte til, at man kunne gjøre Foranstaltninger til enhvers Bedste; navnlig opfordrede han til først at tale om, hvormange de vidste med det første kunne reise til Zion. Paa denne Opfordring fremstod Ældste Christiansen og undskyldte sig ikke at have nogen tilstrækkelig Kundskab desangaaende, da han af Søskende i Aalborg Conf. var bleven anmodet om her at erholde Underretning om Tiden til Reisens Bestemmelse, da de derefter agtede at tage Forholdsregler, meente, at Sødskende derstéds, saafremt de Rige gjorde deres Pligt, alle ville være istand til at befordre sig selv. Naar Enhver vil berede sig og være taalmodig, sagde han endvidere, saa skulle og de Fattige komme til Zion, om det og skulde skee paa samme Maade, som Philippus bortryktes for Kammersvenden.

E. Larsen. Denne kunde ei heller give nogen bestemt Rapport; men ventede sig i Stand dertil den 22de ved Frederits's Conferenze, hvortil han indbød Ældste Forsgren og Alle, som havde Leilighed at være nærværende. Han troede, at de Fleste i Frederits's Conferenze nok havde Attraa for at reise, men havde endnu ei fundet Kjøbere til deres Eiendomme. Dog jeg veed, sagde han, at Værdige skal og blive færdige, og saafremt vi alle ville være imodtagelige for Lærdom og Revselse, skulle vi og alle indkomme i Zion.

J. Svensen. Denne meente, at Mange fra hans Mission, Lolland og Falster, ville være rede til at afreise kommende Vinter; men og der kun ventede paa Kjøbere til deres Eiendomme; kunde dog ikke afgive nogen bestemt Rapport. Mange vare døbte paa Lolland siden sidste Conferenze, og han troede, at Lolland var et meget velsignet Land for Evangeliet, og Mange stode der meget nær. Falster derimod nærede han ikke saa gode Forhaabninger om; thi Folket derstéds var uimodtageligt for Sand-

heden, hvorfor ogsaa Arbeidet saa godt som stod stille der.

H. F. Petersen. En Deel fra hans Mission, Vest-Sjælland, vare allerede beredte, og Alle ville gjerne reise; men Mange fattedes Midler til Reisen. Han anbefalede den Egn som en frugtbar Egn; thi Mange stode vidt og bredt og lyttede til Evangeliet; ønskede et Par Brødre til at arbeide der. Han formanede de Fattige til ei at være bekymrede; men være ydmyge og Præstedømmet underdanig, saasom dette var Christus underdanig; thi Gud staaer de Hoffærdige imod, men de Ydmyge giver han Naade, og sagde han, de Hovmodige og Ukjærlige ville ei kunne bestaae i Zion; det var ei nok til Saliggjørelse at komme til Zion; men man maatte først berede sig og være lydige; thi da havde man gjort Begyndelsen til at reise.

Sørensen. Nogle fra hans Mission, Nordvest-Sjælland, ønskede at afreise kommende Vinter, og de Fattige havde god Tro og Tillid til Gud, at de nok skulle komme afsted. En Deel vare døbte siden sidste Conferenze, og han troede, at der i Odsherred ville udrettes et godt Arbeide, naar nogle Brødre beskikkedes dertil.

W. Andersen. Denne havde i Forening med Ældste J. Hansen arbeidet paa Fyen, Thorseng og Smaaøerne; men dog saa godt som uden Frugt, da Præsterne dersteds havde stor Indflydelse paa Folket, saa at dette blindt hen lod sig lede af dem til at hænge ved deres Barnedaab og andre fordærvelige Traditioner, ligesom de Epheser ved deres „Diana." Han opfordrede til Frimodighed; thi, sagde han, Trængsel var og fordum, og vi have Zions Opbyggelse, Israels Forsamling og stor Glæde for Øie, medens de Hellige fordum kun saae Kirkens Tilbagegang og Tilintetgjørelse i Fremtiden. Han opfordrede Brødrene til at udgaae og prædike Evangeliet, at de efter endt Gierning kunne velsignes i Zion; ligeledes opfordrede han til Bøn for Missionærerne, navnlig Hustruen for sin Mand, og ønskede derpaa Velsignelse over Forsamlingen.

Forsamlingen hævedes nu til Kl. 2.

Da Conferenzen atter var samlet og som sædvanlig aabnet med Sang og Bøn, fremstod Ældste O. Svensen og hilsede Conferenzen fra Sødskende paa Bornholm; disse havde i lang Tid havt det godt; men i de sidste 8 a 9 Dage havde Freden været forstyrret ved Forfølgelsesaanden, som atter var begyndt at virke paa onde Mennesker, saa at de i talrige Skarer, væbnede med Geværer, Knipler og Høtyve, samlede sig for at forurolige og mishandle de Hellige, hvor de fandt for godt; thi de agtede ei Landets Love; men beraabte sig paa at have Amtmandens, Biskoppens og Byfogdens Tilladelse til at ihjelslaae de Hellige. Dog, sagde han, besjæler Enighed og Kjærlighed de Hellige der, og i den Grad, at jeg ei har fundet den større nogensteds blandt Sødskende. Siden sidste Conferenze vare 61 Personer blevne døbte derovre, og Mange stode meget nær; men forhindredes lidt ved sidste Forfølgelse. Han havde følt stor Glæde der, og følte sig ganske fri for deres Blod; men agtede dog at gaae derover igjen, naarsomhelst Præsident Forssgren skulle forlange det. Brødrene opfordrede han til at udgaae for at prædike Evangeliet; thi, sagde han, ingen Glæde er større end dette, og værer ei bekymrede for hvad I skulle æde eller hvad I skulle klæde Eder i; thi Gud vil opfylde, hvad der staaer skrevet, nemlig søger først Gud og hans Retfærdighed, da vil alt øvrigt vorde tillagt. Han bevidnede Taknemlighed til Gud for Propheten Joseph og alle andre Guds Tjenere, vilde gjerne modtage Revselse, da Erfaring havde viist ham, at saadant var nødvendigt, og formanede til Underdanighed; thi den, som knurrer mod Guds Tjenere, sagde han, knurrer mod Gud.

Aagreen. Denne gav en kort Beretning om sin Mission i Hirsholm, hvor han

dog saagodtsom intet havde udrettet formedelst Folkets Slummer dersteds; han havde meest arbeidet i Byn, og endelig havt en Forsamling, som dog Djævelen havde foruroliget. Under saadanne Omstændigheder, og seende, at intet vilde være for ham at udrette der, havde han forladt Hirsholm og opholdt sig en Tid i Kjøbenhavn, havde herfra faaet en Mission til Møen, hvor han havde holdt enkelte Forsamlinger. Vidnesbyrdet havde imidlertid sat Folket i stor Bevægelse, saa at de efterstræbte ham, og han havde derfor fundet det viseligt for en Tid at forlade Øen indtil den første Storm havde lagt sig. 3 Personers Indlemmelse i Kirken vare Frugten af hans Arbeide der, og han nærede de bedste Forhaabninger om, at mange med Tiden ville kaldes der; men forudsaae tillige, at de Hellige, ligesom paa Bornholm, ville komme til at lide stor Forfølgelse og annamme stor Velsignelse, saafremt Sødskende ogsaa ville erindre disse i deres Bønner. Han erklærede sig fri for alle verdslige Ting og villig til at gaae hvorsomhelst, Gud skulle sende ham; bevidnede Uværdighedsfølelse for det store Kald, Gud havde betroet ham; men følte nu stor Lyst og Iver for at udrette Herrens Gjerning; ønskede Guds Fred og Velsignelse over Forsamlingen.

Jensen. Bevidnede stor Glæde og Taknemlighed over igjen at kunne staae midt iblandt sine Sødskende, der havde oprakt Haanden, som en Pagt paa, at de stedse ville opholde Præstedømmet, hvorfor han nu havde følt stor Velsignelse. Han havde vandret fra Stad til Stad i Norge, og propheterede, at Talrige ville blive kaldede i Norge. I Brevig, den første Stad, hvortil han og Ahmanson var ankommen, var en saare stor Opvækkelse saavel blandt Rige som Fattige, og han ventede at Halvdelen af Byen ville blive kaldede. Fra Brevig var han reist til Riisøer, hvor der havde været en Deel Forfølgelse. Øvrigheden havde der negtet ham Tilladelse til at forrette Daab og søgt at dupere ham med at der snart ville foretages Forandringer i Loven, hvilket de ogsaa for et Øieblik opnaaede, idet Jensen forlod Byen og gik til Mandal, hvorfra han dog snart vendte tilbage, og da imidlertid ingen anden Lov var udkommen, benyttede han sin Myndighed fra Gud, trods verdslig Lov, og døbte med Ahmanson en 20 Personer. Han havde derefter vendt tilbage til Brevig med en norsk Broder, Svend Larsen, som underveis havde kjøbt et lille Fartøi, hvilket han ønskede at stille til de Helliges Disposition. Fra Brevig vare de tagne til Frederiksstad, hvor de fik Indpas i de "Kirketroendes" Forsamling, vandt Forstanderen for sig, at han annammede Sandheden, blev døbt og atter ordineret til Forstander for en Green, som blev organiseret der. Opvækkelsen var stor derstedes, saa endog nogle af Politiet begjærede Daab, hvilket dog for Øieblikket negtedes dem, da Jensen ei fandt det tilraadeligt. Han holdt nu inde angaaende sin Missions-Beretning, da det ville være for vidtløftig at fortælle Alt, propheterede at det største Antal Hellige i Skandinavien forholdsmæssig ville komme fra Norge, formanende Sødskende at holde deres Kræfter tilsammen, opholde Præsidentskabet, det øvrige Præstedømme og hele Kirken, endvidere bede for de Urenes Aabenbarelse og Udkastelse, at Legemet maatte trives i Fred og Velsignelse. Han formanede strengt til Ydmyghed og Underdanighed mod Præstedømmet og sagde: "Skal vi nogensinde naae Saliggjørelse, skal vi naae Ydmyghed."

Præsidenten stod op og tilkjendegav sin Glæde over hvad han havde hørt. Talte sine Følelser angaaende den store Længsel efter at emigrere. Aanden vidnede, det var ikke Viisdom at lade for mange reise bort; de der ere fuldkommen villige til at betale deres Tiende her, og opoffre Alt i Guds Haand, de vil føle, at de har opfyldt den celestiale Lov. Mange har været tro-

faste og fortjener at gaae med op til Zion. Nogle have paataget sig at være Agenter til at faae den og den hjulpet. Jeg ønsker at standse denne Aand; jeg har sagt, her vilde blive Revselse, og jeg troer, vi skal have nogen. Vi maae ikke tænke, at der er ikke mere at gjøre i dette Land. Jeg har ikke noget imod at nogen reiser; men overlader til de præsiderende Ældste at udfinde, hvor mange der er, som ere færdige at reise. Vi ønsker de hvide Faar at gaae op til Zion og ikke de spættede; Herren kjender de Spættede. — Landmænd, Arbeidsmænd, Steenhuggere, Jernstøbere, Smede og saadanne ere de, der vil være nyttige i vort nye Hjem, om de kan føle sig rede til at gaae til og opslide deres Been til Knæerne til Zions Opbyggelse. — En anden Ting — det har været min Følelse, at Nogle skulde gaae i denne Maaned, saafremt de kunde gaae med en god Fører, men her er ingen — jeg kan ikke lade Br. Hansen gaae for Stjernens og Contorets Skyld, som er ham paalagt. De kan ikke gaae uden nogen; men vilde falde og gaae under i Fortvivlelse, i et fremmed Land midt iblandt Fiender — saaledes staaer det til. — Jeg vilde gjerne, at Nogle skulde gaae og berede Vogne o. s. v. Værer ikke urolige desangaaende, men overgiver Alt i Guds Haand og lad Eders Hjerter være fri og rede til at modtage alt, hvad vi vil faae i denne Conferenze. Sluttedes med Sang og Bøn til næste Dag Kl. 10.

Løverdag F. M. Kl. 10.

Sang og Bøn. Præsidenten fremstod og sagde, han havde nogle Ting paa sit Hjerte, som han ønskede at udtale til Trøst for de Brødre, som havde været ude. For at kunne føle deres Ringhed og Svaghed og være velsignet med Naadegaver, maae de stræbe at være som Leer i Pottemagerens Haand. Vi skal kunne komme til den Fuldkommenhed at see Øie til Øie, naar Herren kommer; de Brødre, som prædike, kan bedst komme til denne Fuldkommenhed. — Talte om Selvophøielse, hos Brødre — at sætte sig i Præsidentens Plads og paatage sig Myndigheder o. s. v. Ældste bør ikke lade sig spille med, men enten blive kastet ud eller annammet. Ikke tænke at høste strax, men være taalmodig og raabe til Herren, og vente med Taknemlighed til Guds beleilige Tid. Ikke blive træt og tænke der er ikke mere at udrette; Taalmodighed overvinder alle Ting. Ikke synke, men altid bede til Gud om godt Mod og en oplyst Forstand, og Herren forlanger ikke, at de skal udrette store forunderlige Ting, men vogte Hjorden.

Pr. spurgte da Brødrene, hvorledes de fandt Stjernen — om Lys i den. Den prædiker, medens Brødrene sover. Ønskede den ud den 1ste og 16de i hver Maaned, og opfordrede Brødrene til at udtale sig desangaaende. Flere af de Ældste talede meget varmt om denne Sag og anbefalede den. Conferenzen tilkjendegav paa Opfordring almindelig Tilfredshed med Stjernen; hvorpaa Pr. foreslog, at den udgaaer den 1ste og 15de i hver Maaned; eenstemmigt vedtaget.

Hver Mand beholde sin Plads, og naar han faaer Fodfæste, da passe paa det, og om de gaae frem med Viisdom og øver Tro, og er flittige i Bøn, de vil see 10 for hver 1, og istedetfor at blive Formindskelse, der vil blive Formerelse. Forslag: at Menighederne i Norge benævnes Brevig Conferenze; eenstemmigt vedtaget.

At C. Larsen efter at blive færdig i Frederits, gaaer til Norge og præsiderer over Conferenzen; eenstemmigt vedtaget.

At N. Mikkelsen præsiderer over Frederits Conferenze; eenstemmigt vedtaget.

At P. Bækstrøm ordineres til Ældste og tiltræder den norske Mission; eenstemmigt vedtaget.

At C. Knudsen gaaer med ham; eenstemmigt vedtaget.

At de paa Bornholm udgjør en Conferenze; eenstemmigt vedtaget.

At O. Svensen præsiderer der; eenstemmigt vedtaget.

At Aalborg Conf. ikke overskrider Liimfjorden; eenstemmigt vedtaget.

At de i Vensyssel udgjør en Conferenze; eenstemmigt vedtaget.

At N. C. Skou præsiderer der; eenstemmigt vedtaget.

At de paa Lolland, Falster og Møen udgjør en Conferenze; eenstemmigt vedtaget.

At J. Svensen præsiderer der; eenstemmigt vedtaget.

At den Slesvigske Mission regnes under Frederits Conferenze; eenstemmigt vedtaget.

At. F. C. Nielsen ordineres til Ældste og gaaer did; eenstemmigt vedtaget.

Ophør til Kl. 2. Sluttedes med Sang og Bøn.

(Fortsættes).

Ældste Dykes's Farvel til de Hellige i Europa.

Broder S. W. Richards. Kjære. — Da mit Arbeide i Europa er ophørt for nærværende Tid, og jeg imorgen agter at afseile til Vesten, saa tillad mig gjennem Stjernen at sige Farvel til de Hellige i dette Land, saa og til dem i Tydskland og Danmark, hvem jeg i Sandhed elsker for Sandhedens Skyld. Min Bøn er bestandig, at Gud, vor himmelske Fader, vil velsigne dem alle med timelige som aandelige Goder, at de maae snart blive udsamlede af Babylon, og faae deres Arv i Zion iblandt Josephs Børn, at de maae vorde helliggjorte i Hellighed, og beredte til den Sabbathshvile, som er bestemt for Guds Folk.

Siden mit Sidste, publiceret i Stjernen Nr. 22, 13de Aarg., vedblev jeg mit Arbeide i Tydskland, indtil Oversættelsen, Gjennemlæsningen, Trykningen og Stereotyperingen af Mormons Bog paa Tydsk var completeret, efter Ældste John Taylors Anviisning. Afløst fra at præsidere over Missionen der af Ældste Daniel Carn, som derfor var sendt fra Saltsøestad, forlod jeg Hamborg og kom til dette Land, og har opholdt mig nogle Uger i det meget behagelige Selskab af interessante og varmhjertede Hellige, hvorved jeg føler mig forfrisket og styrket til min Reise.

Idet jeg opsender min hjertelige Taksigelse til Gud, vor himmelske Fader i Jesu Christi Navn, for hans Beskyttelse, som har været over mig til denne Dag, og hjerteligt takker de Hellige for deres store Godhed, byder jeg dem Alle Farvel for denne Gang.

Jeg tegner mig Eders ydmyge og lydige Tjener i den ny og evige Pagt.

Liverpool den 22de Juli 1852.

G. Parker Dykes.

Deels ved Reisende og deels ved Breve have vi erfaret, at vore afreiste Søskende ankom til Ny Orleans d. 10de Mai og afreiste igjen d. 11te, og at de d. 29de Juni endnu vare i Kanesville, dog færdig til Afreise, i et Selskab paa 150 Vogne, og at de vare Alle i en god Tilstand. Red.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af P. O. Hansen og Medhjelper.
Trykt hos F. E. Bording.